

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๙-๖๑๗๒

ข่าวจากหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ ฉบับประจำวันที ๒๐ เดือนกันยายน พ.ศ.๒๕๕๘ หน้า ๙ มูลค่าข่าว ๔๗๑,๙๖๐.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ความสุขกับความชอบ เกิดขึ้นได้พร้อมกัน

สวัสดิ์คะ เราชื่อ สุพัตรา หมั่นแสง หรือที่ทุกคนรู้จักกันในชื่อ มานี่มีใจ อายุ 26 ปี เป็นคนเชียงใหม่ จบจากโรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัย และปริญญาตรีจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปัจจุบันเป็นช่างภาพอิสระและศิลปินวีดีโออาร์ต เน้นว่าตัวแบบเป็นทางการมาก่อนสำหรับคนที่อาจจะคุ้นชื่อแต่ไม่คุ้นหน้ากับกะคะ

หลายคนมักมีคำถามถึงเส้นทางความเป็นช่างภาพ ทำไมถึงชอบถ่ายรูป และทำไมรูปถ่ายของเราจึงเน้นท้องฟ้า คำตอบของเรามากไม่ห่างไกลจากสิ่งที่เคยบอกหลายคนก่อนหน้าไปก็คือ ส่วนหนึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าเราเติบโตท่ามกลางธรรมชาติ ที่มีแต่สีเขียวและสีฟ้าเป็นส่วนใหญ่ สิ่งเหล่านี้ต่างซึมซับอยู่ในตัวเรา ความทรงจำในวัยเด็กเรามีความสุขที่เราได้มองท้องฟ้า การได้มองท้องฟ้าแล้วเกิดจินตนาการมองเห็นเป็นรูปต่างๆ และทุกครั้งที่ได้ออกเดินทางเรามักมองเห็นการเปลี่ยนแปลงของท้องฟ้าอยู่เสมอ จนวันหนึ่งเราได้เติบโตขึ้น เป็นหญิงสาวที่หลงรักการถ่ายภาพ ท้องฟ้ากลายเป็นส่วนหนึ่งของเรา เมื่อใครเห็นงานเราก็จะเห็นท้องฟ้าในแบบของเราด้วย เราจะตั้งใจหากไม่ได้เขียนลายเซ็นของภาพแล้วมีคนจำได้ว่าเป็นภาพถ่ายของเราก็ดี

ทุกวันนี้เรายังคงมองกล้องเป็นของเล่น เพราะ

ยังรู้สึกสนุกและตื่นเต้นอยู่เสมอเมื่อได้กดชัตเตอร์นั้นอาจจะเป็นจุดที่ทำให้เรารู้สึกหลงเสน่ห์ของภาพถ่าย เราจึงหลงรักการถ่ายภาพอย่างไม่รู้ตัว พกกล้องออกมาถ่ายภาพอยู่บ่อยๆ กลายเป็นส่วนหนึ่งของเรา และเมื่อมีคนชื่นชมภาพถ่ายของเราอยากมีคนถ่ายภาพกับเรา มันก็ทำให้เรากลายมาเป็นช่างภาพอย่างไม่รู้ตัวเหมือนกัน เราจึงมีผลงานอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ตอนเรียนมหาวิทยาลัย เมื่อมีโอกาสได้แสดงนิทรรศการเดี่ยว ซึ่งทั้งหมดมันเกิดจากความชอบและความสุขของเราล้วนๆ

ความชอบ กับ ความสุข มักเกิดขึ้นพร้อมกัน เรามักให้ความสำคัญกับสองสิ่งนี้เสมอ เรา

จึงต้องหาเวลาว่างจากงานประจำ (การเป็นช่างภาพอิสระ) ที่ต้องถ่ายรูปตอบโต้ของคนที่อยาก

ถ่ายพอร์ตเทรต เพื่อพักสายตาจากการทำงานคือ การหยิบกล้องขึ้นมาถ่ายรูปเล่น เรายังจำได้ดีว่าการออกไปถ่ายรูปเล่นของเรา ไม่ว่าจะเป็ นตอนเด็กๆ มันไม่ต้องมีคอนเซ็ปต์อะไรมากมาย ไม่ต้องวางแผน ไม่กลัวผิดถูก ทุกอย่างล้วนสนุก และเป็นสิ่งใหม่อยู่เสมอ เวลาจับกล้องถ่ายรูป มันกลายเป็นของเล่นชิ้นโปรดของเราไปแล้ว ซึ่ง ตอนเรียนมหาวิทยาลัยเรามักพกกล้องถ่ายรูปไป เรียนด้วยเสมอ เพื่อเก็บภาพกับเพื่อน เก็บภาพบรรยากาศของวัยเรียน และเมื่อมีเวลาว่างก็มักจะชวนเพื่อน พี่ และน้อง ออกไปถ่ายรูปเล่นอยู่บ้าง เราเชื่อว่าช่างภาพหลายคนเวลาเห็นสถานที่ใหม่ๆ หรือการได้ไปเที่ยวที่ไกลๆ มันจะมีความอยากที่จะนำกล้องถ่ายรูปออกมาถ่ายเก็บไว้ เราก็เช่นกัน เราชอบที่สูง แม้ว่ากรุงเทพฯ จะไม่มีตอย หรือยอดเขาเหมือนเชียงใหม่ แต่ก็มักมีตึกสูง ขึ้นใหม่ให้ตื่นใจเสมอ เรามักชอบชั้นดาดฟ้าของ ตึกใหม่ หรือชั้นสูงๆ ของห้างใหม่ การมองจาก มุมสูงจะทำให้เราเห็นกว้างขึ้น ได้เห็นกรุงเทพฯ ในมุมมองที่ไม่เคยเห็นได้ชัดเจนขึ้น มีโอกาสนั่งรับ ลมและหยิบกล้องมาจับความเคลื่อนไหวของ ผู้คนได้ดีทีเดียว

แต่ช่วงเวลาแห่งความสุขก็มักผ่านไปเร็ว เสมอ การออกไปถ่ายรูปเล่นแต่ละครั้งทำให ้ นึกถึงช่วงเวลาตอนที่เรามักตื่นตาตื่นใจกับ

สิ่งแปลกใหม่เสมอ รู้สึกสนุกและมีความสุขโดย ไม่รู้ตัวจริงๆ แล้วไม่ว่าตัวเราเองหรือใครก็ตาม อาจจะต้องคอยมีคำถามเตือนตัวเองอยู่เสมอว่า เราชอบ ไม่ชอบอะไร ได้ทำอะไรแล้วมีความสุข เพราะอย่างน้อยทุกคนจะได้แวะกลับไปหาและ ลงมือทำ หรืออยู่กับสิ่งที่ทำให้ตัวเองมีความสุข บ้าง เพื่อให้เรามีพลังมีแรงที่จะกลับไปทำหน้าที่ ของตัวเองได้อย่างเต็มที่ต่อไป

สำหรับวันนี้มีใจแล้ว...คำตอบของความชอบ และความสุขก็คือ การถ่ายรูปนี่แหละ... ■